

[Falk Hansen.]

en stillingtagen, som er blevet til i en hast uden de naturlige og dybe overvejelser, som helt naturligt må gå forud for en sådan beslutning. Sådan formoder jeg, at alle medlemmer af det høje ting har det nu, hvor der skal stemmes om lovforslaget og mindretallets ændringsforslag.

Ud fra en tro eller en livsholdning kan man jo udmærket vende sig mod ting og forhold i tilværelsen, ja, man kan endog fordømme dem og, hvis det passer til éns temperament, tage kraftigt til genmæle imod dem. Man kan bekæmpe dem på de måder og med de midler, man finder egnede, og som er forenelige med samfundets struktur og retsregler, men dels er det ikke givet, at disse forhold af den grund ophører at eksistere, dels er det jo heller ikke givet, at alle har den samme opfattelse af problemerne som én selv, uanset hvor gode man så synes éns egne motiver er.

Der er jo ikke, sådan som man kunne få indtrykket af ved læsningen af nogle af de utallige protester forskellige steder, tale om, at folketinget nu skal vedtage en lov, som påtvinger mennesker noget med hensyn til afbrydelse af et svangerskab. Hvad der derimod er tale om, er, at der skabes en reel mulighed for, at de kvinder, der af den ene eller den anden grund måtte ønske det, kan få deres svangerskab afbrudt legalt og på forsvarlig vis. For uanset indstilling, uanset tro, livsholdning og opfattelse, uanset hvor fra i landet man kommer, kan jo dog ingen benægte, at der hvert år finder adskillige tusinde illegale aborter sted, som ofte har de alvorligste følger for de pågældende kvinder.

Det er realiteterne, og på den baggrund må det dog vist siges, at det var at foretrække, om disse forhold blev ændret. Jeg tror, at et vist antal kvinder af forskellige grunde, som jo i virkeligheden ikke vedkommer noget som helst andet menneske, er abortfikserede og nærer et dybt ønske om at få deres svangerskab afbrudt. Ansvaret for et sådant indgreb bør efter min mening placeres ét sted, nemlig hos den, som skal have indgrebet foretaget, og ikke overlades til i denne situation helt tilfældige menneskers skøn.

Endelig må man jo ikke se bort fra, hvad en del af de protesterende synes at leve i

nogen uvidenhed om, at mange mennesker ikke bekender sig til et livssyn eller en tro, som forbyder dem en sådan handling af de grunde, som nævnes mest i protesterne. I et frit land har vel disse mennesker lige så stor ret til at få respekteret deres holdning og livsindstilling som andre. På en række punkter er det, som om vi har en tilbøjelighed til at operere med en dobbeltmoral, en dobbeltmoral, som hverken kan siges at være særlig etisk eller ærlig. Vi ved, at ting finder sted, men vi er ikke villige til åbent at erkende det og tage følgerne af de faktiske forhold.

Det af justitsministeren fremsatte lovforslag med de uendelig få ændringer, som det efter en række udvalgsråd og samråd med ministeren lykkedes for udvalget at få med, betyder en meget stærk liberalisering af den nugældende lov fra 1956. Ja, i grunden er liberaliseringen vel nok så stor, at der stort set er tale om fri abort; det gælder blot om at være snedig, det gælder blot om at finde en paragraf, der passer i det enkelte tilfælde, og som man kan komme ind under. Jeg skal ikke gå i detaljer med hele ministerens lovforslag, men vil dog gerne nævne et par enkelte ting.

I § 2 hedder det, at hvis en kvinde er fyldt 38 år eller har født 4 børn, som bor hjemme, så kan vedkommende få sit svangerskab afbrudt. At 38 år er valgt, hænger sammen med den i forvejen meget høje tilladelsesprocent på 92 under administrationen af den nugældende svangerskabslov. Men det viser sig, at der f. eks. også for de 35-åriges vedkommende er tale om en meget høj tilladelsesprocent, så reelt kunne man lige så godt have sat grænsen dér eller et andet sted. Men det var altså de 38 år, som regeringspartierne i deres uransagelige visdom kunne blive enige om, og så skal det være lov, uden at det dog kan siges at have nogen særlig etisk begrundelse. Det forekommer ikke videre logisk, det forekommer heller ikke videre konsekvent ud fra betragtningen om administrative lettelser for mødrehjælpen. De administrative lettelser bliver der vist ikke mange af, hvis ministerens forslag går igennem.

Nr. 2) i § 2 om de 4 børn, som kvinden har født, og som bor hos hende, forstår jeg simpelt hen ikke. Jeg har forstået på justitsministeren, at begrundelsen for det er den